

Arrest

nr. 309 000 van 27 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. VRIJENS**
 Kortrijksesteenweg 641
 9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 april 2020 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de vraag om in de vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 juni 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad van State van 15 juni 2023 met nr. 256.804.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat B. VRIJENS, en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft sinds 2005 in België en kreeg op 31 januari 2008 de subsidiaire beschermings-status toegekend.

1.2. Op 30 januari 2013 trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. In zijn arrest van 3 juli 2013 met nr. 106 249 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker maakte het voorwerp uit van een voorstel ambtelijke schrapping op 5 december 2017 en werd op 6 september 2018 uit het vreemdelingenregister geschrapt.

1.4. Verzoeker diende op 15 juli 2019 een aanvraag in om opnieuw in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

1.5. Verweerder trof op 20 april 2020 een beslissing waarbij geen gunstig gevolg werd gegeven aan deze aanvraag. Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“[...]”

Betrokkene werd op 06.09.2018 ambtshalve geschrapt uit het vreemdelingenregister.

Op 15.07.2019 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Overeenkomstig artikel 39 § 7 van het K.B. van 08.10.1981 wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Na onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag.

Betrokkene heeft namelijk onvoldoende bewijzen geleverd van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping op 05.12.2017 tot het aanbieden ter inschrijving.

Voorgelegde bewijzen :

attest inschrijving bij dokterspraktijk sinds 05.06.2019

Getuigschrift OCMW dd.02.04.2019 : toestemming voor inschrijving op referentieadres OCMW

getuigschrift voor verstrekte geneeskundige hulp dd.07.06.2019, 12.08.2019, 26.08.2019 en 24.09.2019

Bewijs opname AZ Jan Palfijnziekenhuis Gent van 20.08.2019- 21.08.2019

Dringende medische verzorgingsverklaringen met oog op bekomen dringende medische hulp via OCMW

huurovereenkomst vanaf 01.09.2019

bewijzen betaling uit kas OCMW Gent: steun juli - oktober 2019

Bovenstaande bewijzen tonen slechts zijn aanwezigheid aan in België in 2019.

Er kunnen geen bewijzen van aanwezigheid in België in de jaren 2017 en 2018 worden voorgelegd.

Uit het eveneens in het administratief dossier opgenomen bewijs van detentie blijkt dat hij opgesloten zat in een gevangenis te Zürich (Zwitserland) van 12.12.2016 tot 22.02.2019. Niettegenstaande het gegeven dat hij door het hooggerechtshof (Obergericht) van het kanton Zurich op 22.02.2019 werd vrijgesproken, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat hij het Rijk langer dan toegestaan heeft verlaten.

Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.

Betrokkene toont evenmin aan te voldoen aan de bepalingen van artikel 40 van het Koninklijk Besluit van 08.10.1981. Hij toont niet aan dat hij overeenkomstig de bepalingen van artikel 39, § 2, 3, 4 en 5, het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats voor zijn vertrek op de hoogte gebracht heeft van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren.”

1.6. Bij arrest nr. 247 433 van 14 januari 2021 verwerpt de Raad het beroep dat verzoeker had ingesteld tegen deze beslissing.

1.7. Bij arrest nr. 256.804 van 15 juni 2023 casseert de Raad van State voormeld arrest van de Raad.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: “schending van het art. 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

van het art. 39 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Manifeste beoordelingsfout”.

Hij betoogt als volgt:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing nalaat te motiveren waarom verzoeker, niet in aanmerking komt om te genieten van het recht op terugkeer overeenkomstig het art. 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en overeenkomstig het art. 39 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat verweerder immers genoodzaakt is een ambthalf toetsing door te voeren van verzoekers aanvraag dd. 15.07.2019 aan het art. 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en aan het art. 39 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat dit in casu niet op een afdoende manier is gebeurd.

Dat het verblijf in het buitenland van verzoeker immers gebeurde buiten zijn wil om.

Dat verweerder de motivatie van zijn weigeringsbeslissing echter beperkt tot mededeling dat het verblijf in een gevangenis niet als overmacht kan worden beschouwd.

In eerste instantie wil verzoeker opmerken dat hij voldoende heeft aangetoond dat zijn verblijf in het buitenland als een geval van overmacht dient te worden beschouwd.

Er is immers sprake van een onterechte opsluiting in de gevangenis nu verzoeker door het hooggerechtshof (Obergericht) van het kanton Zürich op 22.02.2019 werd vrijgesproken.

Dat derhalve geenszins voor verweerder op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom een opsluiting in een gevangenis in het buitenland, waarvan na hoger beroep blijkt dat deze opsluiting onterecht was en dus buiten zijn wil om is gebeurd, niet als een overmachtsituatie kan beschouwd worden.

Dat verweerder geenszins rekening heeft gehouden met alle omstandigheden eigen aan de zaak en zich beperkte tot een stereotype motivering.

Dat er derhalve in hoofde van verweerder sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het art. 39 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029.).

2.3. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend om opnieuw in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Dit wordt geregeld in artikel 40 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

2.4. Verzoeker werpt echter op dat verweerder genoodzaakt is een ambtshalve toetsing door te voeren van zijn aanvraag in het licht van artikel 19 van de Vreemdelingenwet, dat het recht op terugkeer regelt, alsook in het licht van artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit, dat de nadere modaliteiten regelt van dit recht op terugkeer.

2.5. De bestreden beslissing geeft er blijk van dat verweerder deze toetsing heeft doorgevoerd.

2.6. Kernpunt van verzoekers betoog is dat verweerder nalaat te motiveren waarom een onterechte opsluiting in een gevangenis in Zwitserland vanaf 12 december 2016, dit nadat hij werd aangehouden toen hij van een vakantie in Italië terugkeerde naar België, niet kan worden beschouwd als een overmachtssituatie in het licht van artikel 19 van de Vreemdelingenwet en artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit. Immers werd verzoeker in beroep op 22 februari 2019 vrijgesproken door een Zwitserse rechtbank.

2.7. In de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“Er kunnen geen bewijzen van aanwezigheid in België in de jaren 2017 en 2018 worden voorgelegd. Uit het eveneens in het administratief dossier opgenomen bewijs van detentie blijkt dat hij opgesloten zat in een gevangenis te Zürich (Zwitserland) van 12.12.2016 tot 22.02.2019. Niettegenstaande het gegeven dat hij door het hooggerechtshof (Obergericht) van het kanton Zurich op 22.02.2019 werd vrijgesproken, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat hij het Rijk langer dan toegestaan heeft verlaten.”*

2.8. Verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat dit geen afdoende motivering uitmaakt. Immers roept hij zijn onterecht gevangenisverblijf in Zwitserland in als een overmachtssituatie voor een gebrek aan aanwezigheid in het Rijk in de jaren 2017 en 2018, waarbij verweerder niet meer stelt dan dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker het Rijk langer dan toegestaan heeft verlaten.

2.9. Het verweer in de nota kan niet tot een ander oordeel leiden. Hierin kan het volgende worden gelezen:

“De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de verzoeker niet in aanmerking komt om te genieten van het recht op terugkeer overeenkomstig artikel 19 van de Vreemdelingenwet en artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit. Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurs van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot weigering van het verzoek tot herinschrijving en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels. Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is. In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen. Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij van mening is dat niet gemotiveerd wordt betreffende het recht op terugkeer. Nochtans wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd als volgt: Overeenkomstig artikel 39 § 7 van het K.B. van 08.10.1981 wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Bovenstaande bewijzen tonen slechts zijn aanwezigheid aan in België in 2019. Er kunnen geen

bewijzen van aanwezigheid in België in de jaren 2017 en 2018 worden voorgelegd. Uit het eveneens in het administratief dossier opgenomen bewijs van detentie blijkt dat hij opgesloten zat in een gevangenis te Zürich (Zwitserland) van 12.12.2016 tot 22.02.2019. Niettegenstaande het gegeven dat hij door het hooggerechtshof (Obergericht) van het kanton Zurich op 22.02.2019 werd vrijgesproken, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat hij het Rijk langer dan toegestaan heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit De kritiek van de verzoekende partij kan derhalve niet worden aangenomen. Verzoekende partij stelt dat zijn verblijf in het buitenland buiten zijn wil om gebeurde, aangezien hij verbleef in de gevangenis in Zwitserland. Verweerder laat gelden dat uit het in het administratief dossier opgenomen bewijs van detentie blijkt dat hij inderdaad opgesloten zat in de gevangenis van Zürich (Zwitserland) van 12.12.2016 tot 22.02.2019. Hieruit blijkt expliciet dat verzoeker in die periode niet aanwezig was op het Belgische grondgebied. Gezien het voormelde heeft de gemachtigde van de Minister op 20.04.2020 geheel terecht beslist dat aan de vraag tot herinschrijving van verzoekende partij om aldus opnieuw in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart, geen gunstig gevolg kon worden gegeven om reden dat het recht op terugkeer verloren gaat door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. 5/9 De verzoekende partij verliest kennelijk uit het oog dat zij van ambtswege geschrapt is uit de registers op 06.09.2018, en zich op 15.07.2019 opnieuw aanmeldde bij een gemeente met de vraag tot herinschrijving. Alsdan moet de gemeente het dossier overmaken aan de Dienst Vreemdelingenzaken; immers een schrapping van ambtswege heeft niet automatisch het verlies van een verblijfsrecht tot gevolg, de vreemdeling moet dan wel aantonen niet langer dan 1 jaar afwezig te zijn geweest uit België en te voldoen aan de wettelijke vereisten (zo o.m. in het bezit zijn van een geldige verblijfsvergunning, zie artikel 19 van de Vreemdelingenwet). Verzoekende partij heeft stukken voorgelegd waarmee hij poogde zijn aanwezigheid in het Rijk te bewijzen, hetgeen verzoekende partij niet dienstig kan ontkennen. De gemachtigde van de Minister heeft evenwel, met verwijzing naar de wettelijke bepalingen dienomtrent (artikel 19 van de Vreemdelingenwet en artikel 35 en 39 van het Vreemdelingenbesluit) geheel terecht vastgesteld dat verzoekende partij op het moment van haar aanvraag reeds meer dan 1 jaar afwezig was geweest van het Belgisch grondgebied. De bestreden beslissing is geheel terecht genomen. De vage beschouwingen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen. Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.10. Voor wat betreft het verweer dat verzoeker geen belang heeft bij de opgeworpen schending van de formele motiveringsplicht en dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, volstaat het te verwijzen naar punt 2.2. Voorts licht verweerder niet verder toe wat hij precies bedoelt met de zinssnede *“te meer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels”*. Zoals gezegd geeft de bestreden beslissing er blijk van dat verweerder ambtshalve een toetsing heeft doorgevoerd van verzoekers aanvraag in het licht van artikel 19 van de Vreemdelingenwet en artikel 39 van het Vreemdelingen-besluit, die het recht op terugkeer betreffen. Verweerder vermag niet dienstig hierop aposteriori terug te komen in zijn nota voor zover moet worden begrepen dat dit zijn betrachting is met het bovenvermeld citaat. Voor zover dient te worden begrepen dat verweerder hiermee wil zeggen dat overmacht niet kan worden ingeroepen in het kader van het recht op terugkeer is het zo dat het een algemeen rechtsbeginsel is dat de toepassing van overmacht de strengheid van de wet kan milderen. Net omdat de toepassing van overmacht de strengheid van de wet kan milderen, dient deze mogelijkheid niet uitdrukkelijk in de regelgeving te worden voorzien (cf. RvS 15 juni 2023, nr. 256.804). Een overmachtssituatie kan dus wel degelijk worden ingeroepen in het licht van de toepasselijke bepalingen die het recht op terugkeer regelen. Verzoeker vermocht dan ook de verwachting te koesteren dat verweerder in concreto uitlegt waarom een onterecht gevangenisverblijf in Zwitserland niet wordt beschouwd als overmachtssituatie voor een afwezigheid uit het Rijk voor de jaren 2017 en 2018, quod non in casu. De andersluidende overtuiging van verweerder in zijn nota dat dit wel het geval is en dat wat telt is dat verzoeker niet aanwezig was in de periode 2016-2017 en dat de bestreden beslissing dus terecht werd getroffen, kan aan al het voormelde geen afbreuk doen. De Raad voegt er voor de volledigheid aan toe dat verzoekers argumentatie betreffende de reden van zijn afwezigheid impliciet maar zeker inhoudt dat er geen voornemen was voor een afwezigheid uit het Rijk waarvan hij het gemeentebestuur op de hoogte kon of moest stellen, zoals geregeld in artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit (cf. RvS 15 juni 2023, nr. 256.804). Verweerder kan ten slotte niet dienstig aposteriori motieven gaan toevoegen aan de bestreden beslissing via zijn nota door erop te wijzen dat verzoeker aan de wettelijke vereisten moet voldoen waaronder in het bezit zijn van een geldige verblijfsvergunning waarin artikel 19 van de Vreemdelingenwet voorziet en door plots te wijzen op artikel 35 van het Vreemdelingenbesluit.

2.11. De vaststelling in punt 2.8. leidt tot de conclusie dat verweerder de formele motiveringsplicht heeft geschonden, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De gegrondheid van het onderdeel van het middel dat hierop betrekking heeft, leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Vermits de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en de andere middelen niet kunnen leiden tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden ze niet besproken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 april 2020, waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de vraag om in de vorige administratieve toestand te worden geplaatst, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA